

kan kræve sine omkostninger til opbevaringen dækket hos rekvisitus, såfremt det i domsretten fastslås, at beslaglæggelsen har været berettiget.

I *stk. 4* er det bestemt, at fogedretten kan afkræve rekvisenten sikkerhed for opbevaringsudgifterne. Sikkerheden skal stilles, inden beslaglæggelsen iværksættes. Som følge af, at en beslaglæggelse i sig selv vil kunne udløse erstatningskrav udover de krav, som kan afledes af selve forbudet, er det endvidere bestemt, at fogedretten kan betinge beslaglæggelsen af, at en i medfør af § 644 stillet sikkerhed forhøjes. Særskilt sikkerhedsstillelse kan kun komme på tale i de tilfælde, hvor forbud er nedlagt uden sikkerhedsstillelse, eller hvor afgørelsen om beslaglæggelse træffes af en anden fogedret end den, som i forvejen har modtaget rekvisitens sikkerhedsstillelse. Da det ikke kan udelukkes, at en beslaglæggelse kan krænke trediemands ret, skal trediemands erstatningskrav i denne anledning være sikret ved den stillede sikkerhed, og fogedretten må derfor påse, at sikkerhedsstillelsen formuleres således, at den også dækker erstatningskrav fra trediemand.

Vedrørende *stk. 2-4* henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.6. og betænkningen side 100.

Til § 646

Med bestemmelserne i § 646 er det bl.a. som følge af de forøgede beviskrav tilsigtet at tilnærme procesformen i forbudssager, som behandles i fogedretten, til procesformen i almindelige civile førsteinstans sager i det omfang, det er foreneligt med retsmidlets karakter, idet det herved navnlig må fremhæves, at der ved nedlæggelse af fogedforbud er tale om egentlig tvangsfuldbyrdelse af en unkladelsespligt. Dette nødvendiggør, at fogedretten i en række tilfælde kan anvende de processuelle regler, som i øvrigt er karakteristiske for tvangsfuldbyrdesreglerne.

Som anført i betænkningen (side 92 f) kan der i øvrigt være grund til at fremhæve, at de større krav til sagsbehandlingen, som er en følge af de forøgede beviskrav, taler for, at dommeren eller en anden erfaren jurist i almindelighed beklæder fogedretten i forbudssager.

Efter forslaget *stk. 1* foreslås fogedrettens stedlige kompetence i forbudssager fastlagt efter §§ 235-240 i de almindelige værnetingsregler i civile sager. Hovedformålet med at henvise til disse værnetingsregler frem for de almindelige fogedretlige værnetingsregler i § 487 er at sikre, at rekvisitus i videst muligt omfang er repræsenteret under forretningen. De foreslåede værnetingsregler vil indebære, at det i vidt om-

fang sikres, at forbudssagen og den efterfølgende justificationssag behandles ved samme dommerembede, medmindre justificationssagen skal påbegyndes ved landsretten eller ved Sø- og Handelsretten som første instans. Sammenfaldet mellem fogedrettens og domsrettens stedlige kompetence kan virke procesbesparende i de større, mere komplicerede forbudssager, navnlig hvis justificationssagen i sådanne tilfælde kan behandles af samme jurist i såvel fogedret som domsret, jf. betænkningen side 91-93.

For de tilfælde, hvor forbudsrekvisitus ikke er processuel indlænding, eller hvor der fremsættes anmodning om bistand eller beslaglæggelse, er der henvist til de almindelige fogedretlige værnetingsregler i § 487.

Ved de foreslåede værnetingsregler er det fastslået, at en begæring om fogedforbud næsten altid behandles ved rekvisiti hjemting, og det samme vil ofte gælde begæringer om bistand til håndhævelse af et allerede nedlagt forbud. Dette udelukker imidlertid ikke, at der kan være behov for, at der i andre retskredse skal ske tvangsfuldbyrdelse af anmodninger i medfør af forslagets § 645.

Om baggrunden for henvisningerne i *stk. 2* gælder det samme, som er anført i bemærkningerne til § 631, *stk. 2*, nemlig at undgå, at lovstoffet udvides betydeligt.

Henvisningen i *stk. 2* til § 248 medfører, at fogedretten af egen drift skal påse, om rekvisitens anmodning er indbragt for rette værneting. Møder rekvisitus efter indkaldelse, eller antræffes denne under en udgående fogedforretning uden at fremsætte indsigelse mod fogedrettens kompetence, anses fogedretten som stedlig kompetent. Fogedretten kan i samme omfang som domsretten i civile sager henvise sagen til rette fogedret ved kendelse. Kan henvisning ikke finde sted, forudsættes sagen afvist ved kendelse, jf. forslagets § 650.

Henvisningen til § 344 indebærer, at reglerne om bevisbedømmelse i civile sager overføres til forbudssagerne. Under behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt forbud skal nedlægges eller ej, har rekvisitus i modsætning til andre sager, som behandles ved fogedretten, ikke pligt til at afgive forklaring. De i § 344 indeholdte henvisninger til § 302, § 303 og § 339, *stk. 3*, gør disse bestemmelser anvendelige under forbudssagen.

Af henvisningen til § 348 følger, at en begæring om fogedforbud skal være skriftlig, hvilket er en fravigelse af de almindelige fogedretlige regler, jf. § 488, *stk. 1, 2. pkt.* Endvidere følger det af denne henvisning, at en begæring om nedlæggelse af fogedforbud i sit indhold skal svare til støvningen i en civil førsteinstans